

med den; men den kom dog, og jeg troer, at det vil gaae ligesaadan med den omtalte Valglov. Jeg troer, at naar først Folk komme til at gjøre sig rigtigt klart, hvorledes de ere stillede ligoverfor hverandre, vil Misforholdelsen komme tilstede, og at vi derfor ikke handle klogt i at vedtage en saadan Valgmaade, som den, der omhandles i § 3.

Kjøbstad: At dette Lovudkast er kommet frem, har ikke alene glædet mig for Sagens egen Skyld, men ogsaa fordi jeg nærer det Haab, at naar nu Kjøbstæderne faae en udvidet Valgret og Valgbarhed, i Lighed med hvad Landcommunerne have faaet for 3 Aar siden, vil Touren endelig ogsaa komme til Kjøbenhavn, og at man ikke der skal vedblive at beholde den høie Censur, som foraarsager, at en stor Deel af de til Communen ydende Borgere ere udelukkede fra Valgret; jeg haaber, at Kjøbenhavn da ikke vil staae som en ganske isoleret Plet i saa Henseende, som man ikke kan tilstede den samme Frihed som de øvrige Communer, baade Land- og Kjøbstad-Communer. Iøvrigt har jeg til det foreliggende Lovforslag, hvis Fortrinlighed i mange Retninger jeg villig anerkjender, kun Lidet at bemærke. Jeg gaaer nemlig ud fra den Forudsætning, at det er en Umulighed at erhverve en mere udstrakt Valgret end den, der her er givet, i Særdeleshed efter det Præcedens, som for 3 Aar siden blev givet i Henseende til Landcommunerne. — Hvad § 1 angaaer, maa jeg slutte mig til hvad der er udtalt af den høitværdige Indenrigsminister. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at naar der er 6, som skulle deles i en større og en mindre Halvdeel, saa bliver den større Halvdeel dobbelt saa stor som den mindre. — I § 2 indeholdes en Bestemmelse, som er et Slags Principspørgmaal i Communerne. Det er jo saa, at de, der ikke have Indfødsret, have ikke politiske Rettigheder; men et andet Spørgsmaal er det, om en Mand, fordi han ikke har Indfødsret, bør være udelukket fra at vælges og at vælge i Communen. Sligt er imidlertid Tilfældet efter de Bestemmelser, som findes i § 2, idet der som Betingelser for Valgbarhed er, næst efter det at svare directe Skat til Communen og at have været

bosat der i mindst 1 Aar til den Tid, Valget foregaaer, endvidere forekrevet, at Vedkommende iøvrigt skal være i Besiddelse af de for Valgbarhed til Folkethinget forekrevne Betingelser. Deriblandt hører Indfødsret. Jeg skal ikke her indlade mig paa, — hvad der naturligt vil blive Gjensand for Undersøgelse i et kommende Udvalg, — hvorvidt man bør udelukke den fra Valgbarhed og Valgret i Communen, som ikke har Indfødsret. Jeg troer, at Spørgsmaalet er meget tvivlsomt. En Mand kan høre til de betydeligste Borgere i Communen, have boet der mange Aar og virket til Held for den, uden at have Indfødsret. Naar den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Thune) har meent, at en Deel af Repræsentanterne burde være Grundeiere, da antager jeg, at det vilde være meget urigtigt at optage en saadan Bestemmelse i Loven. Naar den større Halvdeel af Valgene er i Hænderne paa den høiest beskattede Femtedeel af Borgerne, er det klart, at Grundeiernes Interesse ikke vil blive forbigaaet. — I § 4 kunde jeg ønske, at det Tidrum, for hvilket Valgene skulde gjælde, blev sat til 3 Aar istedetfor 6 Aar, da jeg troer, at 6 Aar er for lang en Tid. — Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (D. Müller) har opkastet det Spørgsmaal, om Medlemmer af Ligningscommissionen ogsaa maatte være Medlemmer af Borgerrepræsentationen, og han meente, at det kunde være ønskeligt og i Lighed med hvad der skete andre Steder. Men herved kunde der jo, saaledes som denne Lov er affattet, komme et underligt Forhold frem, dersom man ogsaa, hvad jeg iøvrigt kunde ansee for gavnligt, skulde komme til at sætte Antallet af Ligningscommissionens Medlemmer meget ned; thi da kunde der jo meget let fremkomme det Tilfælde, at alle Medlemmer af Ligningscommissionen ogsaa vare Medlemmer af Borgerrepræsentationen. Hvorledes de saa skulde bære sig ad med at sammentræde med hinanden til Møder, indseer jeg ikke; det blev jo saa i Virkeligheden kun Borgerrepræsentationen, der traadte sammen for, som det er bestemt i § 8, at danne hvad den ærede Rigsdagsmand (Müller) kaldte en Høiesteret. — Jeg skal ligesom en tidligere Taler (Thune) slutte med at takke den ærede